

digt eller almennyttigt Øjemed, behøver Tilladelsen til at udøve Beværtning ikke fortrinsvis at meddeles til Personer, der have Næringsadkomst til at drive Beværtning“. Her er altsaa tænkt paa Højskolemøder, paa Møder, der afholdes af Foredragforeninger, i Forsamlingshuse o. lign., det er dèr, man har ment at ville stille dem noget friere end ellers under andre Forhold, derfor foreslaa vi at indsætte Ordet „Møder“ sideordnet med Fester og Basarer.

Vi komme saa til nogle ret vigtige Bestemmelser i §§ 31 og 32. Her er Forholdet det, at der har ikke alene i Kommissionen, men ogsaa i Udvalget været fuld Enighed om at ville søge at lægge en Dæmper paa Beværtningen i Foreninger, saaledes som den foregaar i Øjeblikket. Paa den Maade, som Foreningsbeværtningen drives, navnlig ude i Landkommunerne, er der jo ikke Tale om, at det er Foreningen som saadan, der har Beværtningen og driver Beværtning, nej, det er en maskeret Beværtning, som drives i Foreningens Navn. Der er aldrig Tale om, at der i disse Landbohjem, eller hvad de nu kaldes — de have mange forskellige Navne —, er noget, der hedder Medlemsmøder, hvor Medlemmerne komme sammen og drøfte et eller andet almennyttigt Formaal. Det finder aldrig Sted. Der foreligger kun dette, at en Mand driver en almindelig Beværtning og skænker for enhver som helst, som kommer ind til ham og vil nyde berusende Drikke. Naar der kommer nye Folk, som ikke have deres Navne indskrevne i Protokollen, ja, saa maa de selvfølgelig have Navnene indført i Protokollen, men saa ere de Medlemmer, og saa kan Værten skænke for dem, saa meget han vil. Det er den Slags Foreninger, man særlig har taget Sigte paa at ville forhindre. Det havde Kommissionen ogsaa for Øje ved de Bestemmelser, som ere foreslaaede i §§ 31 og 32; men Udvalgets Flertal har ment, at de Bestemmelser, der vare foreslaaede, ikke vare fyldestgørende. Man er gaaet ud fra, at det vilde være overordentlig vanskeligt at kontrollere disse Foreninger, naar vi fik dem i Henhold til Bestemmelserne i Lovforslaget, som det her foreligger, og Udvalgets Flertal har været enigt om, at man ikke kan se, at det vil fortrædige nogen som helst Forening, at den skal søge Adkomst efter de almindelige Regler, naar den vil beværte med berusende Drikke. Der er jo ikke Tale om, at nogen som helst Forening

bliver generet af Bestemmelserne i denne Lov, medmindre den vil udskænke berusende Drikke; det er det eneste Tilfælde, hvor der er Tale om, at den kommer ind under denne Lovs Bestemmelser. Saa bliver Spørgsmaalet, naar disse Foreninger ville drive Beværtning, naar de ville skænke ikke alene for deres egne Medlemmer — og der vil vel vanskeligt kunne paavises en eneste Forening, som ikke ogsaa skænker til Ikke-Medlemmer —, om de fortjene at være gunstigere stillede end den Mand, de konkurrere med, som sidder og driver en Beværtning og svarer sin Afgift. Det er faktisk, at Foreningerne konkurrere med dem, der have løst deres Næringsbevis, og man mener da ikke, der er nogen Grund til, at de skulle have denne Begunstigelse. Man har derfor ment, at det vilde være rimeligt, om de fik det Paalæg at skulle løse Næringsadkomst paa samme Maade som den private Mand, der driver Beværtning med stærke Drikke. Vil man se paa Forholdene, f. Eks. i vore Købstæder, da er det i Regelen kun Haandværkerforeningerne, som have en saadan Beværtning; men jeg gaar ud fra, at disse Haandværkerforeninger ere saaledes stillede, at de i de allerfleste Tilfælde have Ret til offentlig Beværtning. Have de ikke det, er det forbavsende, i hvilket Omfang de ere i Stand til at drive offentlig Beværtning. For det er en Kendsgerning, at det er det almindelige i Haandværkerforeningerne, at de drive almindelig offentlig Beværtning; enhver kan gaa ind og nyde, hvad som helst han ønsker. Det er det almindelige i vore Købstæder, og derfor forudsætter jeg, at de have Adkomst til at drive Beværtning. Jeg forudsætter endvidere ogsaa, at det er Beværteren, der har denne Adkomst, for jeg kan ikke tænke mig, at Foreningen som saadan vil staa med Ansvaret for, hvad Beværteren begaar ved at drive denne Forretning. Saa vil man maaske sige: Ja, men nu er Beværterantallet begrænset, og det kan tænkes, at en Vært flytter; hvorledes er saa Foreningen stillet, hvis der er et Overtal af Beværtninger? saa kan Foreningen ikke faa nogen ny Adkomst. Jo, det kan den. I Henhold til Bestemmelsen i § 21 er der efter min Mening ingen Tvivl om, at saafremt Kommunalbestyrelsen anbefaler det, vil en saadan Forening kunne faa Adkomst til at drive Beværtning, selv naar den skifter Vært, og der skal ny Adkomst til. Det, jeg har sagt, gælder Ændringsforslagene under Nr. 28, 29 og 30.